

jeho oprávněného zástupce a doručení ze dne 27. listopadu 1936, odporující prý § 79 tr. ř. a výnosu ministerstva spravedlnosti čís. 54.774/26, čís. 3/27 Věstník M. S., nelze prý považovati za platné proto, poněvadž opis rozsudku byl doručen v bílé obálce úřednici obhájcově.

Stížnosti nelze přisvědčiti. Usnesením ze dne 25. listopadu 1936 byl k návrhu obžalovaného samého na zřízení zástupce chudých a na doručení mu opisu rozsudku k provedení obžalovaným ohlášených opravných prostředků ustanoven obhájcem chudých k jich provedení Dr. F. Podle potvrzení na (bílém) zpátečním lístku, opatřeném datumkovým razítkem přijala opis rozsudku, určený Dr. F. 27. listopadu 1936 »Fr. A. v pl. m.« (tedy zřejmě v plné moci Dr. F.). Že opis rozsudku doručen byl skutečně kanceláři Dr. F., to potvrzuje obsah návrhu stěžovatelova . . ., vysvětlujícího, že jen nedopatřením úřednice zůstal ležeti; poněvadž pak i doručení usnesení nalézacího soudu ze dne 27. ledna 1937 a rozhodnutí vrchního soudu ze dne 19. ledna 1937 pro Dr. F. bylo provedeno stejným způsobem, aniž proti tomu byly dodatečně uplatněny nějaké námitky, není důvodu k pochybnostem, že se doručení stalo k rukám advokátem Dr. F. zřízeného plnomocníka, k přijímání poštovních zásilek oprávněného. Dr. F. také nikdy nepopíral, že Fr. byla jím zmocněna přijímati za něho poštovní zásilky.

Ani § 79, odst. 2 tr. ř., ani výnos min. sprav. ze dne 22. ledna 1927, čís. 54.774/26, o používání soudních obálek, čís. 3 Věst. z r. 1927 ne-nařizují doručovati zásilky k vlastním rukám zástupcovým (s modrou návratkou). Jen odsouzenému má býti podle A 5 al. 2 uvedeného výnosu rozsudek po ohlášeném odvolání nebo zmateční stížnosti doručen k vlastním rukám. O právním zástupci a způsobu doručování jemu se ve výnosu zmínka neděje. Bylo proto doručení opisu rozsudku k rukám zmocněnce obhájce, vykázaného plnou mocí k přijímání poštovních zásilek, provedeno s účinkem pro obhájce samého a od něho počala běžeti lhůta ku provedení opravných prostředků.

Čís. 5833.

Pre právny úsudok o tom, či obžalovaný niekoho krive obvinil z trestného činu (§ 227 tr. zák.), nerozhoduje slovné znenie obvinenia, ale jeho vecný obsah.

Označil-li vinník, vediac o nepravdivosti svojho tvrdenia, okradenému určitú osobu za pachateľa krádeže a potvrdil-li potom ako svedok na dotazy stopujúcej vrchnosti obsah svojho nepravdivého tvrdenia, dopustil sa krivého obvinenia podľa § 227 tr. zák. a nerozhoduje, že trestné oznámenie úradu neučinil on, ale okradený.

(Rozh. zo dňa 27. februára 1937, Zm IV 795/36.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci pre zločin krivého obvinenia zmätočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne odmietol, čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v:

Prevádzajúc vecný dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. p., sťažovateľ namietal, že nie je splnená skutková podstata zločinu podľa

§ 227 tr. zák., lebo: 1) niet náležitostí objektívneho obvinenia, 2) sťažovateľ nemal úmysel obviniť M. z trestného činu, 3) v dobe výsluchov sťažovateľových u polície nebolo proti M. vôbec zavedené trestné pokračovanie podľa § 228 tr. zák. a návrh podľa § 229 tr. zák. tiež nebol učinенý.

Nedostatok objektívnych podmienok krivého obvinenia dovodzuje sťažovateľ námietkami, že vo výpovedi, že videl M. niesť batoh s šatstvom, nie je ešte obsažené tvrdenie, že M. ony veci ukradol, ani že ony veci boli totožné s vecmi stratenými; okrem toho nemôže vraj ísť o obvinenie z krádeže preto, lebo sťažovateľ neoznačil polícii miesto spáchaného činu, osobu poškodeného, ani predmet krádeže čo do druhu, formy, farvy a popisu predmetov.

Tieto námietky sú bezpodstatné. Ku skutkovej podstate krivého obvinenia podľa § 227 tr. zák. sa vyžaduje, aby pachateľ niekoho pred úradom vedome krive obvinil z trestného činu, alebo aby proti nemu vymyslel alebo zadovážil vedome krivé dôvody podozrenia, alebo dôkazy. Pre právny úsudok o tom, či obžalovaný krive obvinil M. z trestného činu, t. j. v súdenom prípade z krádeže šatstva ku škode N., nerozhoduje slovné znenie obvinenia, ale jeho vecný obsah. Tu treba uvážiť, že podľa súhlasných skutkových zistení nižších súdov obžalovaný pri vyšetrovaní krádeže, oznámenej polícii poškodeným N., v dobe, kedy nebolo žiadnych stôp po právom jej pachateľovi, uviedol svojou svedeckou výpoveďou túto krádež, dotyčne ktorej bolo polícii už známe miesto činu, osoba poškodeného a popis ukradnutých predmetov, vo spojenie s určitou osobou ako pachateľom, t. j. s osobou M.; pri tom udával také konkrétne okolnosti — že videl M. práve v kritickej dobe, kedy sa krádež stala, ako vychádzal z budovy, v ktorej sa krádež stala, a niesol pod pazuchou balík s kusmi šatstva, podobnými tým, ktoré boli odcudzené — teda okolnosti, ktoré len utvrdzovaly podozrenie vyvolané proti M. výpoveďou obžalovaného.

Zdôrazňovanie okolnosti, že sťažovateľ vypovedal o M. nie z vlastnej iniciatívy, ale len byvši dotazovaný, je pre vinu v tomto prípade bez významu, lebo bolo zistené, že sťažovateľ sám označil M. poškodenému N. za pachateľa krádeže a N. len na základe tohoto jeho údaja učinil polícii oznámenie proti M., a že potom obžalovaný, vypočúvaný políciou ako svedok, toto vedome nepravdivé tvrdenie opakoval; je preto hľadiac na tieto zistenia, nerozhodné, že sťažovateľ len odpovedal na dotazy stopujúcej vrchnosti, ku ktorým došlo na základe oznámenia, učinенého inou osobou — N.

Čís. 5834.

Proti usneseniu vrchného súdu, odmietajúcemu usnesenie krajského súdu, ktorým tento súd ako súd odvolací zrušil podľa § 384, čís. 4 tr. p. rozsudok okresného súdu, je sťažnosť vylúčená ustanovením § 556, odst. 1 tr. p.

(Rozh. zo dňa 27. februára 1937, Zm III 20/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre spreneveru a podvod odmietol sťažnosť obžalovaného proti usneseniu vrchného súdu.